

- 5) Czy „działalność gospodarcza” ma miejsce także wtedy, gdy świadczone oddziałom podległym usługi reklamowe są rozliczane w drodze nałożenia opłat na poszczególne oddziały, a wysokość przypadającej na oddział podległy opłaty jest zależna, po pierwsze, od ilości członków tego oddziału, oraz, po drugie, od ilości wydelegowanych przez niego posłów?
- 6) Czy przy rozważaniu kwestii istnienia działalności gospodarczej należy uwzględnić jako korzyści gospodarcze dotacje publiczne (takie jak finansowanie partii przewidziane w karynckiej ustawie o finansowaniu partii politycznych), które nie zaliczają się do wpływów opodatkowanych podatkiem obrotowym?
- 7) W przypadku, gdy tak zwana „reklama zewnętrzna” sama w sobie powinna stanowić działalność gospodarczą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy: czy okoliczność, że prace nad wizerunkiem zewnętrznym (PR) i prowadzenie kampanii wyborczej należą do podstawowej działalności partii politycznych oraz stanowią warunek sine qua non realizacji celów i treści politycznych, stoi na przeszkodzie uznaniu tej działalności za działalność gospodarczą?
- 8) Czy wskazane przez wnoszącą odwołanie i określone jako „reklama zewnętrzna” rodzaje działalności są tego rodzaju, że można je porównać z działalnością prowadzoną przez podmioty zajmujące się reklamą handlową w rozumieniu załącznika D, pkt 10 szóstej dyrektywy lub też odpowiadają im przedmiotowo? W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej, czy - biorąc pod uwagę istniejący w niniejszym przypadku w okresie, którego dotyczy odwołanie, bilans księgowy - można uznać zakres prowadzonych rodzajów działalności za „nieznaczny”?

(¹) Dz. U. L 145, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-294/08)

(2008/C 247/07)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Schima oraz M. Šimerdová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że
 - wymagając, przy rejestracji przywożonych pojazdów posiadających świadectwo przydatności do ruchu drogowego wystawione w innym państwie członkowskim, aby pojazd spełniał również wymogi techniczne obowiązujące w Republice Czeskiej w chwili wystawienia tego świadectwa, oraz
 - wymagając, w przypadku niespełniania tych wymogów, aby przeprowadzone zostały badania sprawdzające, czy pojazd spełnia wymogi techniczne obowiązujące w Republice Czeskiej dla danej kategorii pojazdów w chwili jego wyprodukowania,
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 28 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;

Zarzuty i główne argumenty

W prawie czeskim warunki rejestracji pojazdów używanych przywożonych do Republiki Czeskiej z innych państw członkowskich, w których były uprzednio zarejestrowane są przewidziane w ustawie nr 56/2001 Sb. (¹). Paragraf 35 ust. 1 i 2 ustawy nr 56/2001 Sb. ustanawia warunki rejestracji indywidualnie przywożonych pojazdów używanych posiadających świadectwo przydatności do ruchu drogowego wystawione w innym państwie członkowskim.

Władze czeskie uznają badania techniczne takiego pojazdu, jeżeli pojazd ten, jego systemy mechaniczne, części konstrukcyjne lub niezależne zespoły techniczne spełniają w chwili wystawienia świadectwa przydatności do ruchu drogowego wymogi techniczne obowiązujące w tym czasie w Republice Czeskiej i ustanowione w przepisach wykonawczych (§ 35 ust. 1 ustawy nr 56/2001 Sb.).

Jeżeli w chwili wystawienia świadectwa przydatności do ruchu drogowego w innym państwie członkowskim, pojazd, jego systemy mechaniczne, części konstrukcyjne lub niezależne zespoły techniczne nie spełniają wymogów obowiązujących w tym czasie w Republice Czeskiej i ustanowionych w przepisach wykonawczych, właściwy organ podejmuje decyzję o uznaniu przydatności do ruchu drogowego pojazdu na podstawie protokołu technicznego sporządzonego przez stację kontroli pojazdów. Stacja kontroli pojazdów sporządza protokół techniczny, jeżeli pojazd spełnia warunki techniczne obowiązujące w Republice Czeskiej w stosunku do danej kategorii pojazdu w chwili wyprodukowania pojazdu (§ 35 ust. 2 ustawy nr 56/2001 Sb.).

Z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy nr 56/2001 wynika, że pojazdy używane posiadające świadectwo przydatności do ruchu drogowego wystawione w innym państwie członkowskim, są zawsze poddawane badaniom technicznym w zakresie przydatności do ruchu drogowego w świetle prawa czeskiego. Zdaniem Komisji takie podejście stanowi naruszenie zasady swobodnego przepływu towarów, zgodnie z którą towary dopuszczone do obrotu na podstawie przepisów jednego państwa członkowskiego muszą być dopuszczone do obrotu we wszystkich państwach członkowskich. Czeskie przepisy nie uwzględniają w ogóle wyników badań przydatności do ruchu drogowego, którym poddano omawiane pojazdy w innym państwie członkowskim, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 2 dyrektywy Rady 96/96/WE.

W świetle powyższego Komisja uważa, że czeskie przepisy stanowią środek o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi w rozumieniu art. 28 WE. Środek ten nie służy zapewnieniu ochrony zdrowia i życia ludzi, ochrony środowiska lub bezpieczeństwa ruchu drogowego i nie jest zatem uzasadniony na podstawie art. 30 traktatu WE lub orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości.

(¹) Ustawa nr 56/2001 Sb. [Sbirka zakonu, Dziennik Ustaw] w sprawie warunków dopuszczenia pojazdów do ruchu i zmieniająca ustawę nr 168/1999 Sb. w sprawie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wynikłe z ruchu pojazdu i zmian w niektórych ustawach („ustawę w sprawie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdu”), zmienioną ustawą nr 307/1999 Sb.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München w dniu 8 lipca 2008 r. — Zino Davidoff SA przeciwko Bundesfinanzdirektion Südost

(Sprawa C-302/08)

(2008/C 247/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zino Davidoff SA

Strona pozwana: Bundesfinanzdirektion Südost

Pytania prejudycjalne

Czy w świetle przystąpienia przez Wspólnotę Europejską do protokołu madryckiego art. 5 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej (¹) oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa należy interpretować w ten sposób, że mimo użycia pojęcia „wspólnotowego znaku towarowego” odnosi się on również do międzynarodowych rejestracji znaków towarowych w rozumieniu art. 146 i nast. rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, zmienionego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1992/2003 z dnia 27 października 2003 r.?

(¹) Dz.U. L 196, str. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 8 lipca 2008 r. — Metin Bozkurt przeciwko Land Baden-Württemberg

(Sprawa C-303/08)

(2008/C 247/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Metin Bozkurt

Strona pozwana: Land Baden-Württemberg

Przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawo dostępu do zatrudnienia i prawo pobytu nabyte w charakterze członka rodziny zgodnie z art. 7 zdanie pierwsze tiret drugie decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG–Turcja („decyzji nr 1/80”) przez małżonka pracownika tureckiego legalnie zatrudnionego na rynku pracy państwa członkowskiego zostają zachowane po rozwodzie?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2) Czy żądanie prawa pobytu wywiedzonego ze statusu, jaki posiada była żona zgodnie z art. 7 zdanie pierwsze tiret drugie decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG–Turcja („decyzji nr 1/80”), w przypadku, gdy obywatel turecki po uzyskaniu statusu prawnego zgwałcił ją i zranił, a za czyn ten został skazany na dwa lata pozbawienia wolności, stanowi nadużycie prawa?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 9 lipca 2008 r. — Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV przeciwko Plus Warenhandels-gesellschaft mbH

(Sprawa C-304/08)

(2008/C 247/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof